

Konta izdrukā balstīta cerība ir nedroša

Pēc "LA" lasītāju lūguma publicējam fragmentus no Latvijas Romas katoļu baznīcas arhibīskapa metropolīta Zbigneva Stankeviča uzrunas dievkalpojumā Sv. Jēkaba katedrālē svētdien, 7. novembrī.

(..) Ja mēs ielūkojamies mūsu sirdīs, tad kaut kur dziļumā tur varam atrast ilgas pēc labākas nākotnes, ilgas pēc tā, lai mūsu valsts atgūstas un uzplaukst. Domāju, ka mēs visi ticam un esam pārliecināti, ka ir iespējams tās stāvoklis, ka cilvēki justos vajadzīgi šeit Latvijā uz vietas un vairs nebēgtu uz ārzemēm. Tātad šeit mūsos sastopas un konfrontējas divas realitātes – cilvēciskā, balstīta mūsu pašu un apkārtnē līdz cilvēku pieredzē, un Dieva Vārda apsolījums, kurš mūsu sirds dziļumos modina ilgas un cerību labākai nākotnei. (..)

Redzamu konfrontācijas pavedienu šodienas lasījumos – starp Jēzu un saducejiem*. Tur ir jautājums par varu. Saduceji jutās Jēzus apdraudēti. Viņi redzēja, ka Jēzus gūst lielāku atzinību ļaužu acīs

nekā viņi paši. No viņiem taču nāca augstie priesteri, un viņi bija tie tautas vadītāji. Mēs redzam, ka viņus – gan šodienas evaņģēlija lasījumā aprakstītajā situācijā, gan tajās, kas rakstīts citās vietās un tiek lasīts citās svētdienās, piemēram, par to, vai dot nodokli ķeizaram, – neinteresē patiesība, interesē vienīgi politiskais pasūtījums – diskreditēt savu pretinieku, lai viņu novāktu, cik tas ir mūsdienīgi! Jo šodienas saduceju šo funkciju tiek mēģināts īstenot arī caur masu medijiem, kad tur parādās dažādi kompromāti, dažādas apsūdzības, kuras vēl nav pierādītas. Un mēs redzam, ka mūsdienu mediju problēma ir kritikas un pozitīva piedāvājuma proporcijas. Jo kāpēc lai mediji nevarētu, piemēram, kritikai un negatīvas informācijas atainošanai atvēlēt tikai 30 procentus, bet 70% – pozitīvas informācijas došanai. Jo tieši negativisms cilvēkus nomāc, padara viņus nervozus un laupa viņiem cerību. Jo dzīvē taču ir ne tikai negatīvās puses; pat šeit, Lat-

vijā, mēs varam atrast daudz pozitīvu piemēru, ka cilvēki pārkāpj pāri savam egoismam un meklē veidu, kā kalpot līdz cilvēkiem. (..)

Cits konfrontācijas paveidiens ir atrodams pirmajā lasījumā, kur mēs redzam vajāšanu aprakstus, vajāšanu reliģijas dēļ. Šodienas valodā un mūsdienu reālībā, arī Latvijas reālībā, to pārtulkojot, šodien šī problēma var būt aktuāla tādā nozīmē, ka tas vienmēr ir tad, kad nespējam pieņemt atšķirīgo, to, kurš domā citādi nekā es, kurš tic citādi nekā es. Tas var būt vienas draudzes ietvaros – kad draudzes loceklis redz, ka ir parādījusies kāda grupa, kas kaut kā citādi lūdzas. Tad sāk pret viņu cīnīties. Vai ierauga kādas citas konfesijas pārstāvi, kurš tic mazliet citādi, un tad pret viņu cīnās. Vai pret kādu neticīgo, viņu nosodot savā starpā. Un atkal otrādi – tā rikojas arī neticīgais. Mani dārgie, šis mehānisms strādā arī mūsos, un arī mums ir vajadzīga atgriešanās, lai pieņemam otru viņa dažādību. Tas, protams, nenozīmē, ka mums ir jāaķceptē grēks un

jāsaka, ka melns ir balts, bet tas nozīmē ļaut cilvēkam brīvību otršķirīgās lietās. (..)

Tālais apustulis mūs aicina lūgties par to, mēs lai tiktu atbrīvoti no nekrietniem un ļauniem cilvēkiem. Te pat var piebilst – no savtīgiem, negodīgiem ierēdņiem, politiķiem un uzņēmējiem, kā arī no nekompetentiem un ambicioziem cilvēkiem, kuri nav savu uzdevumu augstumos. Jo mums taču galu galā ir arī godīgi valstsvīri, ierēdņi un uzņēmēji. Lai viņi tiek atbalstīti, lai viņi tiek pie teikšanas, un nevis tie, kuri mēģina sekot savām ambīcijām un par katru cenu un uztipt savu redzējumu, kurš nenes labumu visai valstij, citiem cilvēkiem, bet gan kalpo tikai viņu pašu labumam vai viņu grupējumu varaskāres apmierināšanai. Lūgsimies par to, jo mēs nezīnām cilvēku sirds dziļumus, bet Dievs tos zina. Un mēs varam lūgties, lai tiek uz priekšu tieši tie cilvēki, kuri nesīs svētību mūsu valstij un tautai.

Ir pagājuši divdesmit gadi kopš dziesmotās atmodas, kura vainagojās ar brīvību

no ārējiem spaidiem. Diemžēl drīz vien izrādījās, ka ne mazāk draudīga ir iekšējā nebrīve – dažādas atkarības, netikumi, privāto interešu kults, kas ved pie nesakārtotības arī sabiedriskajā jomā. Ļoti izplatīta diemžēl ir tukšuma un bezcerības sajūta, apātija. Lai šīs iekšējās nebrīves valgus varētu nokratīt, lai pamostos arī tautas gars, ir vajadzīga cerības atjaunošana. Jautājums ir par to, kur mēs balstām mūsu cerību. Vai iepriekšējos gados tā pārāk daudz netika balstīta uz konta izdrukām? Bet iepriekšējos gados arī ieraudzījām, ka šāda cerība ir nedroša. Un tāpēc Dieva Vārds mums piedāvā citu cerības balstu – tas ir pašā Dievā.

– SAGATAVOJUSI
DACE KOKAREVIČA

* saduceji – Bībeles enciklopēdiskās vārdnīcas skaidrojumā tā ir sekta: "Pēdējos divos gadsimtos pr. Kristus jūdaisms sadalījās sektās, no kurām ievērojamākās bija farizeji un saduceji. Abi grupējumi apvienoja nelielu sabiedrības eliti. Saduceju sektu veidoja vairāk sabiedrības vidusslānis, kas strikti turējās pie rakstītā bauslības burta."